

Deres Pligt at tage imod Sandheden og tro den, saadan som Kirken har udlagt den. Har Herren ikke lovet, at den Helligaand altid skal være over hans Kirke og føre alle til Sandheds Erkendelse?»

»Men det er jo netop dette Løfte og dets Forstaaelse, min Tvivl gælder.«

Han foer sammen. »Bed, bed!« sagde han. »Fader, tilgiv hende, hun véd ikke, hvad hun siger.«

Det var forgæves, jeg indvendte, at jeg havde alt at vinde, intet at tabe ved at følge hans Anvisninger, men at min Troskab mod Sandheden forbød mig at fremhykle en Tro, jeg ikke ejede.

»Alt at tabe — ja, i Sandhed. De bliver fortabt baade i Tid og Evighed.«

»Hvad enten jeg fortabes eller ej,« svarede jeg, »maa og vil jeg finde Sandheden, og jeg vil ikke tro, før jeg er vis i min Sag.«

»De har ingen Ret til at stille Gud Betingelser med Hensyn til, hvad De vil tro eller ikke tro. Det er Aandshovmodet, der taler ud af Dem.«

Jeg sukkede haabløst. Der var ikke Gnist af aandeligt Hovmod i mit Sind, og jeg følte med bitter Sorg, at i al denne strænge, ubøjelige Dogmatisme var der ingen Forstaaelse, ingen Hjælp for mig at hente. Jeg rejste mig for at tage Afsked og sagde ham, at der nu ikke var andet for mig at gøre end aabent at bryde med Kirken og bære Følgerne. Saa rokkedes for første Gang hans rolige Værdighed.

»Jeg forbyder Dem at tale om Deres Vantro!« raabte han, »jeg forbyder Dem at føre de Sjæle, Kristus døde for, ind paa den Fortabelsens Vej, De selv har betraadt.«

Med tungt Sind begav jeg mig atter hjemad. Jeg vidste nu, at mit sidste Haab om at finde en Udvej, var svundet.«

H. Kaarsberg: Vore Klæder.

I »Vore Klæder« gaar Dr. med. Kaarsberg videre paa den populær-hygieniske Forfatterbane, han betraadte med Udgivelsen af »Vore Børn«. Den foreliggende Bog falder i tre Afsnit. Det første omhandler Beklædningsstofferne; andet Afsnit giver en Fremstilling og Kritik af vore Klædningsstykkers Form og Hensigtsmæssighed, det sidste er udelukkende helliget Fodbeklædningen.

Første og sidste Afsnit er i Følge Fortalen væsentlig en Gengivelse af Korpslæge Dr. E. Nilssons »våra kläder«. De er noget tungt læselige og maaske noget vanskelige at komme igennem for en Læser, der møder uden naturvidenskabelige Forudsætninger; men det vil altid have sin Tiltrækningskraft at se en hel Del af de Fænomener, som omgiver os i det daglige Liv, begrundede og forklarede.

Andet Afsnit indeholder mere originale Betragtninger af Dr. K. selv.

Her bliver Stilen og hele Fremstillingens Farve tydelig en ganske anden, noget, der til Dels medføres af Æmnets Natur. Det er selvfølgelig langt vanskeligere i en underholdende og let løbende Stil at give en Fremstilling af f. Ex. Beklædningsstofferne Forhold til Vand end at lade Pennen løbe, medens man gaar løs paa Latterlighederne ved Snørlivet og Tournuren, de stive Flipper og den høje Hat. En Ting havde det været rart at undvære i Dr. Kaarsbergs Stil: den overordentlig rigelige Anvendelse af spærret Skrift og »Gaaseøjne«, som møder os helt igennem og virker højest forstyrrende ved Læsningen.

Blandt de mange Misligheder ved den moderne Klædedragt faar Snørlivet ganske naturlig Broderparten af Forfatterens Uvilje. Han gør Side op og Side ned Rede for alle de Ulykker, Korsettet fremkalder, og han faar vel knap endda dem alle med. Det maa naturligvis være en ret kraftig Drivfjeder, der formaar Menneskene til at begaa den Mishandling mod Naturen at snøre sig. Dr. K. spørger sig selv, hvad det kan være, og finder uden Tvivl den rette Grund i Lysten til at gøre sig bemærket, til at behage det andet Kon. Deri, tror jeg, har han ganske Ret. Deri findes sikkert Grunden til den haardnakkede Modstand, som alle Angreb paa Korsettet møder. Naar Hr. Staal i et af de foregaaende Numre af dette Blad har ment at fortælle os, hvad adskillige unge Mænd imellem 25 og 35 tænker om Kvindernes Klædedragt, saa er jeg nemlig bange for, at de »adskillige« unge Mænd i Virkeligheden kun er meget faa unge Mænd, og jeg tror, at det gælder meget mere om en Agitation blandt Mændene imod Korsettet end blandt Kvinderne. Saalænge Mændene bliver ved at fortælle dem, at det er skønt at være snørt, saa længe faar man dem ikke til at lade være. Paa den anden Side tør jeg vædde paa, at hvis Kvinderne foretrak og beundrede Mænd, der gik med Snørliv frem for andre, saa skulde vi bare se en Snøren!

Som sagt, Snørlivstailen er den af de fleste Mænd mest beundrede og derfor af de fleste Kvinder mest søgte Figur. Dertil kommer, at de fleste Damer lever i den Indbildning, at naar de med en større eller mindre Kraftanstrengelse kan bore en Haand ned mellem Korsettet og Legemet, saa er de ikke snørte. Det kunde derfor være hensigtsmæssigt at fastslaa en bestemt Definition paa, hvad det vil sige at være snørt. Bærer man Snørliv uden at være snørt, saa maa det snævreste Sted af Korsettet kunne hægtes om Brystkassen i Højde med den nederste Rand af Ribbenene, medens man gør saa dyb en Indaanding som muligt. Men naar Korsettet har denne Vidde, vil det jo rigtignok ikke give en Figur, som tilfredsstiller en Beundrer af Hvepsetailler. Det er